

РЕШЕНИЕ

№ 7664

гр. София, 05.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **4574** по описа за **2013** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от директора на Агенцията за държавна финансова инспекция, против Решение от 24.03.2013 г., постановено по НАХД № 20294/2012 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 15^{-ти} състав. С решението е отменено издаденото от директора на АДФИ Наказателно постановление № 11011507/15.10.2012 г., с което на Българската национална телевизия е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 5 000 лева, на основание чл. 131, ал. 3, вр. чл. 127, ал. 2 ЗОП, за извършено нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 2, вр. чл. 47, ал. 9 и чл. 48, ал. 2 от същия закон.

Касаторът, с изложените в жалбата доводи определя решението на СРС като неправилно - касационно основание, по смисъла на чл. 348, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 НПК. В съдебното заседание не е представяван.

Ответникът не е представяван и не е изразил становище.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема

за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен с чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. По същество е неоснователна.

К. съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението (чл. 218, ал. 1 АПК), но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания, преценявайки решението като правилно.

Възивният съд е приел фактическата обстановка, отразена в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, а именно, че: с Решение № 335/22.10.2009 г., У. П. – генерален директор на Б. и упълномощено лице, по смисъла на чл. 8, ал. 2 ЗОП е инициирала процедура за възлагане на обществена поръчка, в качеството на възложител по чл. 7, т. 3 ЗОП. Със Заповед № 402/23.12.2009 г. възложителят е обявил класирането на участниците в процедурата. За обособена позиция II избраният изпълнител е [фирма]. С това дружество е сключен договор № ОП-02/12.02.2010 г., като от избрания изпълнител са представени следните документи: платежно нареждане за внесена парична гаранция за добро изпълнение; удостоверение издадено от ТД на НАП, [населено място], в което е посочено, че дружеството няма задължения към държавата; свидетелство за съдимост на управителя на [фирма]; удостоверение от агенцията по вписванията, че дружеството не е в несъстоятелност или в производство по ликвидация или се намира в подобна процедура, съгласно националните закони и подзаконови актове. По време на проверката контролните органи от АДФИ установили, че при подписването на договора [фирма] не е представило документи, издадени от компетентен орган, удостоверяващи липсата на парични задължения към Общината, по смисъла на чл. 162, ал. 2 ДОПК, с което не е изпълнил задължението си по чл. 47, ал. 9 и чл. 48, ал. 2 ЗОП.

Районният съд, за да отмени наказателното постановление е приел основание да бъде приложен институтът на абсолютната давност.

Възивното решение е правилно. Не са налице касационни основания за отмяната му. Разпоредбата на чл. 11 ЗАНН указва, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита да се прилагат нормите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрични норми, уреждащи въпросите на погасителната давност по отношение на издадени наказателни постановления, субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, в редакцията, преди нормата да бъде изменена (ДВ, брой 26/2010 г.). К. съд счита, че погасителната давност е приложима и по отношение извършителите на административни нарушения, тъй като е недопустимо тези субекти на нарушения да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение от лицата, извършили престъпления, по смисъла на чл. 9, ал. 1 НК.

Според нормата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, в случаите, извън хипотезите по т. т. 1, 2, 3, 4 на същия текст. След изменението (в сила от 06.04.2010 г.) думата „две” (години) е заменена с „три”, с оглед на което се променя и срокът по чл.

81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК - от три години, на четири години и половина. За процесния случай обаче е приложима по – благоприятната за наказаното лице разпоредба, по аргумент и от чл. 3, ал. 2 ЗАНН, тъй като се касае за материалноправна норма, и датата на извършване на нарушението е преди 06.04.2010 г. Разпоредбата на чл. 81, ал. 2 НК постановява, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, а след свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. На основание чл. 81, ал. 3 НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора двегодишният (преди изменението, ДВ, брой 26/2010 г.) срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК. Следователно, до 06.04.2010 г. (преди изменението, ДВ, брой 26/2010 г.) срокът на определената по този начин абсолютна давност е три години.

В процесния случай нарушението, за което е ангажирана отговорността е било извършено на 12.01.2010 г. и тригодишният давностен срок, считано от тази дата е изтекъл съответно на 12.01.2013 г. - преди постановяване на оспореното съдебно решение на СРС и преди образуване на касационното дело. С изтичането на тригодишния давностен срок, предвиден в чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК е погасена административнонаказателната отговорност.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН Административен съд София - град, V^{-ти} касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.03.2013 г. на Софийския районен съд, НО, 15^{-ти} състав, по НАХД № 20294/2012 г.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.